

Ilunpearen beldur zen otsoa

Puigverd basoan, zuhaitzek ilunabarrean sekretuak xuxurlatzen dituzten tokian, Llobet bizi zen, bere anaien belarriak baino handiagoak zituen otso gris bat. Denek zekiten otsoak ausartak direla, gauez ehizatzen dutela eta ez direla dardarka hasten euririk gogorrenean ere. Baina Llobetek sekretu bat zuen: ilunpearen beldur zen.

Gauero, eguzkia mendien atzean ezkutatzen zenean, bihotza danbor baten antzera taupaka hasten zitzaion. Zuhaitzen itzalak munstroak iruditzen zitzaizkion, eta hontz baten uluak apo baten antzera saltoka jartzen zuen. Lagunek esaten zioten:

“Otsoa ala untxia zara?”—eta barre egiten zuten.

Llobet haserretzen zen, baina ez zekien zer egin. Gau batean, zulo batean ezkutatuta zegoela irteteari uko egiteko, oihu leun bat entzun zuen arte. Erbi Zuria zen, hura ere ezkutatuta zegoena.

—Zer gertatzen da? —galdetu zuen Llobetek, une batez beldurra ahaztuz.

—Gauez beti galtzen naiz basoan… eta beldur naiz ez dudala inoiz etxerako bidea aurkituko —xuxurlatu zuen Erbiak, begiak bi malko

bezala zituela.

Llobet geldirik geratu zen. Berak ere beldurra zuen... baina behintzat ez zen inoiz galdu! Orduan ideia bat izan zuen:

—Zein bide hartu behar dudan esaten badidazu itzal arraroak ez ikusteko... nire otso usaimenarekin gidatuko zaitut basoan zehar!

Eta hala egin zuten. Erbiak bide zabal eta sustrairik gabekoak erakutsi zizkion, non ez zuen uste munstrorik zegoenik, eta Llobetek etxerako bidea usaindu zuen. Elkarrekin, iluntasuna ez zela hain beldurgarria aurkitu zuten.

Harik eta gau batean, elkarri laguntzen zazpi gau eman ondoren, ilargi argiztatutako soilgune batera iritsi ziren arte. Erbiak esan zuen:

—Begira, Llobet... beldurtzen zaituzten itzalak zuhaitzak besterik ez dira! Eta entzuten duzun zarata hostoekin jolasean ari den haizea da.

Llobetek arretazago begiratu zuen. Arrazoia zuen. Beso itxura zuten adarrak zuhaitz dantzariak ziren, eta txistu hori txorien esnatzea zen. Gau hartan, lehen aldiz, muturra altxatu eta ilargiari ulu egin zion... beldurrik gabe.

Eta ordutik aurrera, batzuetan beldur pixka bat izan arren, gogoratu zuen denok zerbaiten beldur garela... baita otso handienak ere.